

hovala rozpor, byl, jakž bude dále uvedeno, opravou odstraněn. Leč jak bývalý nejvyšší soud svým rozhodnutím ze dne 24. září 1901 čís. 12.494 otištěným ve sbírce Gl. U. pod číslem 1559 N. F. čís. 4 uznal, jest v takovémto případě fideikomisárním substitutům po rozumu § 2 čís. 7 a 8 nesp. říz. vyhraditi pořad práva k uplatňování nároků na celou pozůstalost, pročez muselo býti, jak shora, uznáno. Druhá stížnost navrhuje zrušení usnesení ze dne 8. listopadu 1928 a brojí proti němu vytýkajíc mu nesprávnost a zmatečnost. Vytýká, že rekursní soud neměl naříditi opravu, ježto jí předbíhá svému rozhodnutí ve věci samé, že ustanovení § 419 c. ř. s. neplatí pro nesporné řízení a že nebylo přípustné, by vtělovací svolení bylo změněno pouhou opravou, poněvadž první soudce vynesl ústně usnesení o odevzdání pozůstalosti, ve smyslu stanoviska stěžovatelů, čímž nabylo právní moci a stěžovatelé nabyli z něho práv. Leč stížnost tato jest neodůvodněna, ježto, jak Ott ve svém Rechtsfürsorgeverfahren (Víděň 1906) na straně 220 učí, jest přímo povinností rekursního soudu, by v takovém případě prvnímu soudu opravu takovou nařídil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu substitutů.

Důvody:

Nejvyšší soud, přezkoumav spisy, neshledal, že tu je patrný rozpor rozhodnutí se zákonem. Je-li nepominutelný dědic ustanoven posledním pořízením zůstavitelovým za dědice pozůstalostní kvoty, přísluší mu nárok na poměrnou část pozůstalosti, nikoliv jen nárok na peněžitou částku, rovnající se hodnotě této části pozůstalosti. Dědický podíl musí však zůstat nepominutelnému dědici zcela volný a omezení se může vztahovati jen na část, která přesahuje povinný díl (§ 774 obč. zák.). Podle toho soudy nižších stolic nepochybily, nařidivše, že fideikomisární substituci lze poznamenati knihovně jen na polovici pozůstalých nemovitostí, poněvadž nepominutelní dědicové mají nárok, by jim byla odevzdána druhá polovice zcela volná. Stane-li se tak a stoupnou-li napotom ceny pozůstalých nemovitostí, nezvětší se tím povinný podíl, nýbrž volné jmění dědiců, což nijak neodporuje zákonu. Spatřuje-li stěžovatel zřejmou nezákonnost v tom, že byl poukázán na pořad práva, jest na omylu, neboť napadené usnesení neobsahuje poukaz na pořad práva, nýbrž potvrzuje výslovně odevzdací listinu a vyhrazuje pouze stěžovateli pořad práva.

Posléze spatřuje stěžovatel patrnou nezákonnost v tom, že odpor, vyskytnuvší se v odevzdací listině, byl napraven opravou této listiny. Tento postup se však shoduje s ustanovením § 419, 430 a 477 čís. 9 c. ř. s., jichž lze použití obdobně i v nesporném řízení (srovnej Rintelen, Verfahren ausser Streitsachen § 16).

Čís. 8716.

Na daně z let 1926 a předchozích nelze použití předpisů zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. n. vytčených v odst. (1) čl. II uváděcích ustanovení k tomuto zákonu, zejména ani ustanovení IX. hlavy zákona.

(Rozh. ze dne 16. února 1929, R I 19/29.)

Soud první stolice rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, vyhověl odporu knihovního věřitele a nepřikázal eráru činžovní daň, pokud byla ode dne příklepu zadržena více než za dvě léta. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovatel míní, že pro starší nedoplatky daně pozemkové platí ustanovení § 216 čís. 2 ex. ř. a že § 265 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. teprve kalendářním rokem 1928 vešel v platnost. Prvý soudce řídil se podle § 265 řečeného zákona a přiznal tuto daň za poslední dvě léta počínaje ode dne dražby, t. j. 13. června 1928 nazpět. Prvý soud nepochybil, neboť zákon ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. nabytí platnosti 1. ledna 1928 ohledně daně pozemkové a činžovní a okolnost, že v roce 1926 neplatil ještě nový zákon, nemá v zápatí použití § 216 čís. 2 ex. ř. § 265 uvedeného zákona stanoví, že nedoplatky na daních mají dva roky přednostní právo ode dne příklepu. Tomuto předpisu první soud vyhověl a proto správně rozhodl, přiznávajícím daním za poslední dvě léta přednostní právo. V den příklepu bylo použito nového zákona, nikoliv § 216 čís. 2 ex. ř., který byl novým zákonem derogován.

Nejvyšší soud přikázal československému státu na domovní daň činžovní i zbytek 156 Kč 40 h.

Důvody:

Nižší soudy použily při rozvrhu nejvyššího podání na přihlášenou, knihovně nezajištěnou pohledávku čl. státu na domovní dani činžovní za rok 1926 — ustanovení § 265 (1) zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 č. 76 sb. z. a n. Neprávem. Z doslovu čl. II odst. 6 uváděcích ustanovení k tomuto zákonu jest patrné, že na daně, týkající se let 1926 a předchozích nelze použití předpisu zákona čís. 76/1927 sb. z. a n. o daňových věcech v odst. (1) čl. II vytčených, zejména ani ustanovení v IX. hlavě zákona obsažených, k nimž odkazuje čl. II odst. (1) čís. 2 zákona a mezi nimiž jest i § 265, upravující věcné ručení nemovitostí za nedoplatky daní, — poněvadž pro daně z let 1926 a předcházejících byla vyhrazena platnost dosavadních zákonů, nařízení a jiných ustanovení. Bylo proto v této exekuční věci posuzovati nedoplatek na domovní dani činžovní za rok 1926 podle ustanovení § 216 (1) čís. 2 ex. ř. a přikázati jej celý v přednostním pořadí zákonného zástavního práva, ježto nebyl starší tří let ode dne příklepu, t. j. ode dne 13. června 1928 zpět čítajíc.

Čís. 8717.

Osmihodinová pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Je-li úmluva odporující § 1 (1) zák. nicotnou a byla-li ujednána úhrnková mzda za celou pracovní dobu, tudíž i za případné hodiny přes čas, jest nicotností zasažena celá služební smlouva a nutno vše uvést